

Sygnatura akt VI Ka 571/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **1 sierpnia 2017** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Sędziowie SSO Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

SSO Kazimierz Cieślikowski

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Krzysztofa Marka

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.w G.

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2017 r.

sprawy **skazanego Z. P., syna K. i M. ur. (...) w G.**

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 13 kwietnia 2017 r. sygnatura akt IX K 1140/16

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. N. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 571/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 1 sierpnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach rozpoznał wniosek Z. P. o wydanie wyroku łącznego, ustalając, że był on skazany sześcioma prawomocnymi wyrokami:

I Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 sierpnia 2006r., w sprawie o sygn. akt III K 858/04, za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk i art.13§ 1 kk w zw. z art.279 §1 kk popełnionych od dnia od 22-26 listopada 2002r. do dnia 24/25 marca 2003 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby

oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych po 10 zł; postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24 stycznia 2011 roku zarządono wykonanie kary pozbawienia wolności

II Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 4 lutego 2008r., w sprawie o sygn. akt III K 651/06, za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk, popełnione w dniu 14 grudnia 2005 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł; nadto orzeczono środek karny, oddano skazanego pod dozór kuratora – przypadek przedmiotu; postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 4 lutego 2011 roku zarządono wykonanie kary pozbawienia wolności;

III Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 4 lutego 2008r. w sprawie o sygn. akt III K 1589/06, za przestępstwo z art. 278 § 1 kk, popełnione w dniu 2 stycznia 2006 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 10 zł; na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono skazanemu okres pozbawienia wolności od dnia 2 stycznia do 3 stycznia 2006 roku, nadto orzeczono środek karny – przypadek przedmiotu; postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 11 marca 2013 roku zarządono wykonanie kary pozbawienia wolności; skazany uiszczył karę grzywny;

IV Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 czerwca 2010r. w sprawie o sygn. akt III K 750/10, za przestępstwo z art. 209 § 1 kk, popełnione od dnia od w okresie od 14.03.2005r. do 29.07.2008r., od 27.11.2008r. do 16.08.2009r. i od 16.11.2009r. do 05.01.2010r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby, zobowiązano skazanego w okresie próby do wykonywania obowiązku alimentacyjnego i zarejestrowania się w Powiatowym Urzędzie Pracy, gdy nie pozostaje w stosunku zatrudnienia; postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 28 lipca 2014 roku zarządono wykonanie kary pozbawienia wolności;

V Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 14 lipca 2010r., w sprawie o sygn. akt III K 260/10, za przestępstwo z art. 178a § 2 kk, popełnione w dniu 18 lipca 2009 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 157 § 2 kk i art. 222 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnione w dniu 18 lipca 2009 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzono skazanemu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, wysokość jednej stawki dziennej ustalając na kwotę 10 zł, środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów na okres 2 lat, świadczenie pieniężne, na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono okres zatrzymania w dniach od 18 do 19 lipca 2009 roku;

VI Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 7 lutego 2017r., w sprawie o sygn. akt IX K 1115/16, za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. popełnione w dniu 24 czerwca 2011 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, nadto orzeczono środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat i orzeczono świadczenie pieniężne.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem łącznym z dnia 13 kwietnia 2017r., w sprawie o sygn. akt IX K 1140/16:

1. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punkcie I - IV i VI części wstępnej wyroku łącznego i wymierzył skazanemu Z. P. karę łączną w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem opisanym w punkcie V części wstępnej wyroku łącznego, z uwagi na brak warunków do objęcia jej karą łączną pozbawienia wolności w wyroku łącznym;
3. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i § 2 kk połączył grzywny orzeczone wyrokami opisanymi w punkcie I, II i V części wstępnej wyroku łącznego i wymierzył skazanemu Z. P. karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, wysokość jednej stawki dziennej grzywny ustalając na kwotę 10 złotych;

4. na podstawie art. 576 § 1 kpk ustalił, iż pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach opisanych w punkcie I - IV, V i VI, a nie objęte wyrokiem łącznym, podlegają odrębnemu wykonaniu;

5. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny orzeczonej w punkcie trzecim wyroku zaliczył okres zaliczenia okresu pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Gliwicach o sygn. akt III K 260/10 w okresie od dnia 18 lipca 2009 roku do dnia 19 lipca 2009 roku;

6. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata L. N. wynagrodzenie w kwocie 288 (dwieście osiemdziesiąt osiem) złotych powiększone o podatek 23% VAT w kwocie 66,24 (sześćdziesiąt sześć 24/100) złotych, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

7. na podstawie art. 624 § 1 kpk obciążył Skarb Państwa kosztami postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Powyższy wyrok łączny zaskarżył obrońca skazanego, zarzucając mu rażąco niewspółmierność wymierzonych skazanemu kar łącznych pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych, wynikającą z zastosowania zasad bardziej zbliżonych do zasady kumulacji poszczególnych kar w stosunku do warunków osobistych oraz postawy sprawcy.

Nadto zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku, a to art. 4 kpk w zw. z art. 577 kpk poprzez niezaliczenie na poczet orzeczonej ary łącznej grzywny jej częściowego wykonania oraz niezaliczenie wykonania okresu pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, co mało wpływ na treść wyroku wydanego w niniejszej sprawie.

Stawiając takie zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie mu we wskazanym zakresie kary łącznej z zastosowaniem zasady całkowitej i pełnej absorpcji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego nie jest zasadna i to w stopniu oczywistym.

Ponieważ skarżący nie kwestionował sposobu połączenia kar w oparciu o przepisy prawa obowiązujące od dnia 1 lipca 2015r., wypada więc jedynie potwierdzić, iż Sąd merytoryczny nie popełnił w tym zakresie najmniejszego błędu. Istotnie zachodziły warunki do orzeczenia jednej kary łącznej pozbawienia wolności oraz jednej kary łącznej grzywny z połączenia kar tego samego rodzaju, orzeczonych wskazanymi wyrokami Sądu Rejonowego w Gliwicach.

Sąd I instancji miał słusznie na względzie fakt, iż ostatni wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach, tj. z dnia 7 lutego 2017r., sygn. IX K 1115/16, zapadł i uprawomocnił się po dniu 30 czerwca 2015r., a więc po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Poz. 396), zmieniającej m. in. brzmienie art. 85 kk. Od dnia 1 lipca 2015r., a więc dnia, w którym weszły w życie fundamentalne zmiany ustawodawstwa karnego, prawodawca przewidział diametralnie odmienne zasady łączenia kar i środków karnych, a tym samym gruntownie zmieniły się warunki pozwalające na wydawanie wyroków łącznych. W myśl art. 19 ust. 1 in fine noweli z dnia 20 lutego 2015r., przepisy rozdziału IX w nowym brzmieniu mogą znaleźć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. tylko wtedy, gdy „zachodzi potrzeba” orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu. Oceny, czy zachodzi potrzeba, o której mowa, należy naturalnie dokonywać według przepisów rozdziału IX w nowym brzmieniu. Jeżeli zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie 1 lipca 2015 r. lub później z jedną albo większą liczbą kar orzeczonych prawomocnie przed tą datą, wówczas należy na podstawie art. 4 § 1 kk rozstrzygnąć, czy stosować dalej przepisy rozdziału IX w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. Tak też uczynił Sąd Rejonowy, prawidłowo rozstrzygając w oparciu o przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu już po w/w nowelizacji, a Sąd odwoławczy nie znalazł

powodów do zmiany zaskarżonego wyroku, uznając, iż zastosowane przepisy, które weszły w życie w dniu 1 lipca 2015r., były obecnie dla skazanego względniejsze, a w efekcie zapadłe rozstrzygnięcie jest dla niego korzystniejsze.

Jeśli chodzi zaś o podniesiony zarzut rażącej niewspółmierności kary wskazać należy, iż będzie on tylko zasadny wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo SN (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, z. 3, s. 64). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa - >>rażąco<< niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (zob. wyrok SN z dnia 2 II 1995r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Granice kary łącznej określa przepis art. 86 § 1 kk, wedle którego Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar jednostkowych podlegających łączeniu do ich sumy, nie przekraczając górnych granic dla danego rodzaju kar wynikających z powołanego przepisu, przy czym jej wymiar we wskazanych wyżej granicach warunkowany jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo – podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy, tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (zob. wyrok SN z dnia 25 X 1983r., IV KR 213/83, OSNKW z 1984r., z. 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 15 V 1990r., IV KR 80/90, Lex nr 22064; wyrok SA w Krakowie z dnia 10 X 1991r., II AKr 127/91, KZS z 1991r., z. 10, poz. 10). Przez związek przedmiotowo – podmiotowy należy zaś rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 2 VII 1992r., II AKr 117/92, KZS z 1992r., z. 9, poz. 50).

Przywołane w apelacji okoliczności, a mianowicie okoliczności popełnienia przypisanych skazanemu przestępstw, w szczególności powiązanie pomiędzy nimi i bliskość czasowa ich popełnienia, wskazywały zdaniem skarżącego na dość bliski związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, a tym samym przemawiały za orzeczeniem kary łącznej na zasadzie absorpcji. Nadto zdaniem obrońcy prezentowana prawidłowa postawa przez skazanego w jednostce penitencjarnej w pełni świadczy o pozytywnej prognozie i odbytym pomyślnie przez niego procesie resocjalizacji (przywołał obrońca w tym zakresie okoliczność zatrudnienia skazanego na terenie Aresztu Śledczego w G. w warsztacie, co nie znajduje jednak potwierdzenia w opinii Dyrektora Zakładu Karnego w N.).

Należy jednak w pełni zaaprobować poglądy Sądu Rejonowego wyartykułowane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku co do okoliczności, jakie winny zostać uwzględnione przy wymiarze kary łącznej. Zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego, wymiar kary łącznej winien być kształtowany przy uwzględnieniu w pierwszej kolejności celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, jak też jej społecznego oddziaływania. Istotnym staje się w kontekście tych celów ustalenie właśnie związku przedmiotowego i podmiotowego pomiędzy czynami podlegającymi objęciu karą łączną oraz czas popełnienia przestępstw, jak też ustalenie okoliczności związanych z zachowaniem i szeroko rozumianą sytuacją skazanego po wydaniu wyroków, na mocy których orzeczono kary jednostkowe, w celu rozważenia ich wpływu na ewentualne złagodzenie.

W szczególności zaaprobować należy w pełni zatem stanowisko Sądu Rejonowego, zgodnie z którym związek podmiotowo - przedmiotowy czynów objętych karą łączną nie był na tyle silny, by okoliczność ta uzasadniała orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu skrajnej, acz postulowanej zasady pełnej absorpcji. Należy bowiem podkreślić, że poszczególne czyny, objęte wyrokami w sprawach III K 858/04, III K 651/06, III K 1589/06 (skierowane przeciwko mieniu), a także III K 750/10 i IX K 1115/16 (skierowane przeciwko rodzinie oraz bezpieczeństwu w komunikacji), były popełniane przez skazanego w dużych odstępach czasowych, a działalność przestępcza skazanego była rozciągnięta w czasie znacznym, bo sięgającym kilku lat (czyny te bowiem były popełniane na przestrzeni od listopada 2002 roku aż do czerwca 2011 roku). Same przestępstwa naruszające mienie, wbrew wywodom skarżącego,

były popełnione między listopadem 2002r. a styczniem 2006r., a zatem także i w tym zakresie nie sposób mówić o bliskim przedziale czasowym. Sąd orzekający w sposób wnikliwy przeanalizował zakres podobieństwa wszystkich czynów popełnionych przez skazanego, kwalifikację prawną, odległość czasową między nimi, ich sposób i miejsce popełnienia, a także motywację sprawcy, słusznie dochodząc do wniosku, iż czyny te nie mogły być objęte jednym planem działania. Wskazać należy w tym kontekście skarżącemu, iż zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej w szczególności winno być ograniczone do sytuacji, kiedy pomiędzy pozostającymi w zbiegu czynami odległość czasowa jest nieznaczna, sama granica pomiędzy nimi nie jest wyraźna, a czyny są jednorodzące i objęte jednym planem działania. Zatem Sąd Rejonowy badając relacje zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami prawidłowo stwierdził, że więzi pomiędzy nimi nie były na tyle bliskie, by uzasadniało to wymierzenie kar na zasadzie pełnej absorpcji, a więc w rozmiarze odpowiadającym wymiarowi najwyższych z kar podlegających połączeniu, in concreto w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności i 60 stawek dziennych grzywny. Zwraca uwagę także i wielość czynów, których dopuścił się skazany, nadto zaś fakt łatwego powrotu do przestępstw w latach 2009-2011, kiedy to m. in. naruszył zdrowie człowieka i nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego.

Także okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych skazanego, w kontekście dostosowania wymiaru kary łącznej do realizacji celów w zakresie prewencji indywidualnej, zostały przez Sąd Rejonowy właściwie ocenione. I tak w oparciu o opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej ustalono, że jego zachowanie w warunkach izolacji jest oceniane jako przeciętne. Wbrew temu, co podnosi skarżący, skazany swoim zachowaniem w warunkach izolacji niczym szczególnym nie wyróżniał się, odbywa karę w systemie zwykłym, rozważając jedynie możliwość wyrażenia zgody na odbywanie kary w systemie programowego oddziaływania, nie był nagradzany ani karany regulaminowo, a do wykonywania prac nieodpłatnych nie angażuje się. Przebieg procesu resocjalizacji skazanego pozostawia zatem wiele do życzenia.

Trudno zatem także skutecznie zarzucić Sądowi meriti dokonania nieprawidłowych ustaleń faktycznych dot. postawy skazanego w procesie jego resocjalizacji.

Ponadto, czego już niestety skarżący nie chciał zauważyć, ważkie znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie większej ilości przestępstw jest zaś istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji, której zastosowanie jest przeciw rozwiązaniem skrajnym, wyjątkowym, podobnie jak sięgnięcie po będącą jej przeciwieństwem zasadę kumulacji (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 12 VII 2000r., II AKA 171/00, OSA z 2001r., z. 2, poz. 5; wyrok SA w Krakowie z dnia 29 VI 2010r., II AKA 100/10, KZS 2010/10/16).

Tymczasem skazany w okresie od końca 2002r. do czerwca 2011r. popełnił 17 przestępstw, co musiało niestety stanowić istotny negatywny czynnik prognostyczny, przemawiający obecnie za orzeczeniem wobec niego kary łącznej surowszej nawet od wynikającej z dyrektywy częściowej kumulacji w wysokości zbliżonej do minimum (zob. wyrok SA w Łodzi z dnia 20 IX 2001r., II AKA 154/01, Prok. i Pr. z 2002r., z. 4, poz. 26). Podnoszona zatem przez apelującego aktualna, prawidłowa postawa skazanego nie znajduje w ogóle potwierdzenia w aktach sprawy, zwłaszcza zważywszy na prezentowany przez niego na przestrzeni lat stosunek do wyroków sądów i orzekanych wobec niego kar.

W tej sytuacji wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat miesięcy, a więc w wymiarze znacznie niższym od sumy kar częściowych podlegających połączeniu, uznać należy za rozstrzygnięcie spełniające kryteria sprawiedliwości i racjonalności w kontekście wyżej wskazanych kryteriów; dotyczy to także orzeczenia kary łącznej grzywny dotychczas niewykonanej.

Bezasadność stawianego wyrokowi łącznemu w apelacji zarzutu oraz brak uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu były powodem utrzymania zaskarżonego wyroku. Trzeba bowiem dodatkowo stwierdzić, że Sąd orzekający – w związku z otrzymanymi pismami z administracji Aresztu Śledczego w G. -dwukrotnie postanowieniami wydanymi na posiedzeniu w trybie art. 420 § 2 kpk w zw. z art. 420 § 1 kpk i art. 577 kpk, zmieniając zaliczenie zawarte w pkt 5 wyroku, zaliczył skazanemu na poczet orzeczonych kar łącznych w sposób prawidłowy okresy dotychczas kar odbytych i zatrzymań, a także okresy wykonanych w formie zastępczej kar grzywny.

Z powyższych względów nie dostrzegając innych, także nie podniesionych przez skarżącego uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Z uwagi na fakt niepokrycia przez skazanego kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez wyznaczonego z urzędu obrońcę, Sąd odwoławczy na stosowny wniosek obrońcy zasądził na jego rzecz od Skarbu Państwa wynagrodzenie w wysokości odpowiadającej minimalnej stawce wynagrodzenia za reprezentowanie strony w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego.

Fakt pozbawienia skazanego wolności oraz brak jego odpłatnego zatrudnienia były podstawą rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego o zwolnieniu skazanego z obowiązku poniesienia wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciążono Skarb Państwa.